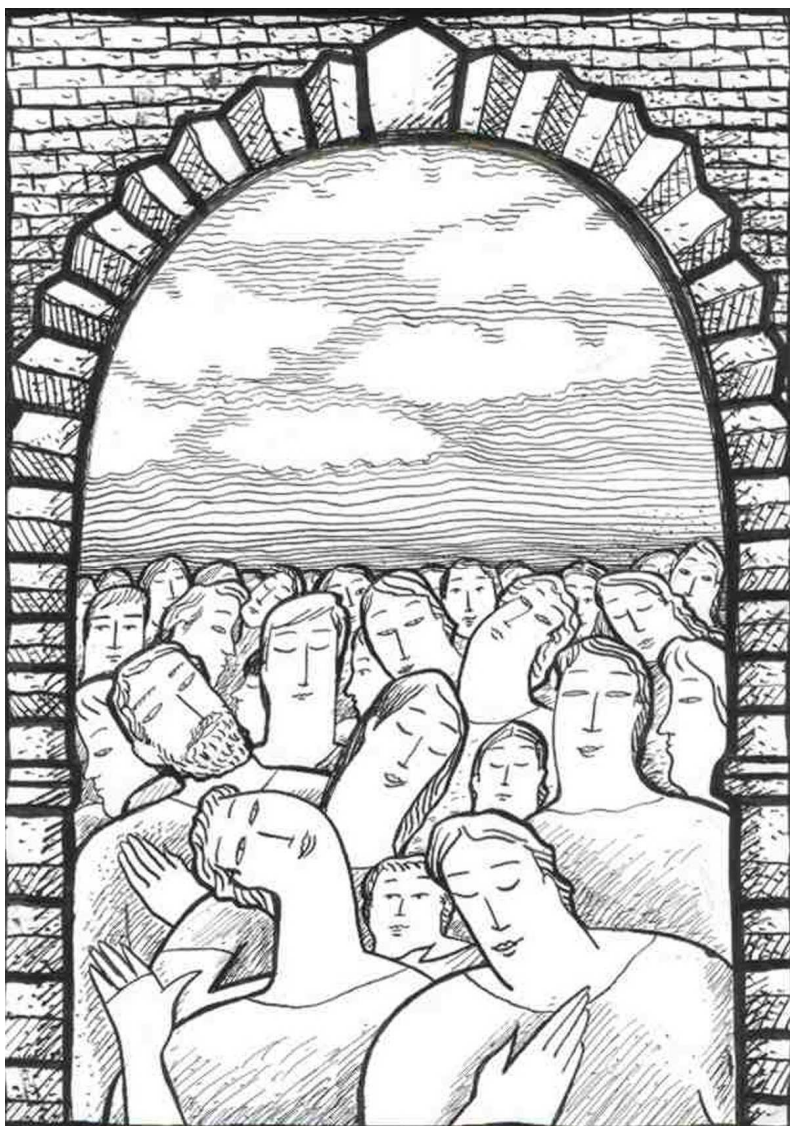

BRÁNA

AKTUALITY BRANICKÉHO SBORU ČESKOBRASTRSKÉ CÍRKVE EVANGELICKÉ

Vcházejte s díkyčiněním

XVII. ročník, číslo 6 – červen 2011

SLOVO NA ÚVOD

Ex 3,1-10: Mojžíš pásł ovce svého tchána Jitra, midjánského kněze.

Jednou vedl ovce až za step a přišel k Boží hoře, k Chorébu. Tu se mu ukázal Hospodinův posel v plápolajícím ohni uprostřed trnitého keře.

Mojžíš viděl, jak keř v ohni hoří, ale není jím stráven. Řekl si:

„Zajdu se podívat na ten veliký úkaz, proč keř neshoří.“ I zavolal na něho Bůh zprostředku keře: „Já jsem Bůh tvého otce, Bůh Abrahamův, Bůh Izákův a Bůh Jákobův. Dobře jsem viděl ujařmení svého lidu, který je v Egyptě. Slyšel jsem jeho úpění pro bezohlednost jeho poháněčů.

Znám jeho bolesti. Sestoupil jsem, abych jej vysvobodil z moci Egypta a vyvedl jej z oné země do země dobré a prostorné, do země oplývající mlékem a medem. Věru, úpění Izraelců dolehlo nyní ke mně. Viděl jsem také útlak, jak je Egypťané utlačují. Nuže pojď, pošlu tě k faraónovi a vyvedeš můj lid, Izraelce, z Egypta.“

Tak tohle Mojžíš opravdu nečekal. Už je z Egypta pryč dost drahnou dobu na to, aby si mohl myslet, že tato epizoda jeho života již skončila. Již není vrahem na útěku, není egyptským princátkem, není ani malým židovským chlapcem, který měl posloužit za potravu nilským krokodýlům. Tohle všechno je dávná minulost. Teď je zetěm midjánského kněze. Pase jeho ovce, žije úplně jiný život.

Jenže naše minulost jde s námi. Pouhopouhá zvědavost, která Mojžíše vede k hořícímu keři, se mění v úžas, protože skrze hořící keř k němu promlouvá Bůh jeho otců. Mojžíšovi se vrací nejen jeho vlastní historie, ale historie celého jeho lidu. Promlouvá

k němu Bůh jeho otce, Bůh Abrahamův, Bůh Izákův a Bůh Jákobův. Bůh Mojžíšova lidu.

Pro příslušnost k tomuto lidu už jednou mohl Mojžíš zemřít. Pro příslušnost k tomuto lidu má teď Mojžíš před sebou také velkou budoucnost. I před ním je cesta do země dobré a prostorné, do země oplývající mlékem a medem. Tato cesta ale vede přes přiznání se ke svému lidu, přiznání se ke svému Bohu. Přiznat se k těm, kteří jsou v tuto chvíli utlačováni v Egyptě, přiznat se k Tomu, který viděl tento útlak a vzkazuje faraónovi: „Propust' můj lid!“

Přiznání se k Božímu lidu zavazuje, ale zároveň také otevírá cestu dál. Hořící keř, který hoří, tak hořet nepřestává, ale pokračuje v ohnivém sloupu, který povede lid z Egypta. Právě tak Boží hlas, který z něj zazněl, ten také neumlká. Když Mojžíš převezme závazek, který na něj Bůh vkládá, nebude Bohem opuštěn.

Nebude opakovat příběhy svých předků, ale bude v nich pokračovat.

Cesta Božího lidu jde od Abrahama, Izáka a Jáкова, přes Mojžíše, Jozua či Davida až k Ježíši Nazaretskému. V této době se z doposud malé říčky vyvoleného lidu stává mocný proud, který se dál valí dějinami a nese tomuto světu boží požehnání. Mojžíšův keř stále hoří a Bůh stále promlouvá. Stále vidí, kde je ujařmen jeho lid a povolává nás, abychom se zasadili o jeho propuštění na svobodu. Kus Mojžíše je v každém z nás. Je na nás, jak odpovíme na toto volání.

Nemá smysl si zastírat, že to bude znamenat nějakou práci. Ale na konci tohoto snažení je země zaslíbená.

JFP

718. SCHŮZE STARŠOVSTVA (13. 6. 2011)

Přítomni:

členové: Bruncko, Drápal, Dus, Holý, Mazný, Novotný, Plhák, Slabý, Stralczynská, Zvánovcová, Žilková, Hoznauer; omluven: Pechar, Chadima

Biblický úvod: J. A. Dus – píseň 638 z EZ, o počátcích, píseň 660 z EZ, modlitba

Příští schůze staršovstva bude 2. pondělí v září tedy 12. září 2011, biblický úvod bude mít Ivo Plhák.

- 1) D. Vávrovi byly ústně tlumočeny požadavky na kotelnu ve srubu. Pracuje na novém návrhu. Jeho součástí bude i odhad ceny. Jakmile D. Vávra dodá studii, bude k dispozici sboru několik týdnů v neděli po bohoslužbách a poté proběhne hlasování o realizaci stavby. Předpokládáme svolání mimořádného sborového shromáždění v první polovině října.
- 2) Staršovstvo schválilo návrh na natření a opravu oken a dveří kostela v ceně 30000,-Kč.
- 3) David Slabý končí s úklidem kostela, od září bude uklízet Klára Pecharová.
- 4) Staršovstvo projednalo pracovní náplň pro uklízeče a odměnu za úklid.
- 5) Další bohoslužby

neděle	Kazatel	neděle	Kazatel
19.6.	Jaroslav Pechar	31.7.	Zajistí Aleš Drápal
26.6.	Luděk Rejchrt	7.8.	Jaroslav Pechar
3.7.	Jaroslav Pechar	14.8.	Zajistí J. A. Dus
10.7.	Jaroslav Pechar	21.8.	Jaro Křivohlavý
17.7.	Věra Hájková	28.8.	Zajistí Aleš Hoznauer
24.7.	Zajistí I. Plhák, P. Novotný	4.9.	Jaroslav Pechar

- 6) Sobota 9.7. 2011 v 19:00 večer bude v našem kostele koncert z Floridy – organizaci zajišťuje J. Pechar: The Bach Ensemble, koncert žalmů, písní a spirituálů
- 7) Záskok po dobu nepřítomnosti J. Pechara bude mít jako loni Ivo Mareš, farář na Smíchově (Na Doubkové 8/2040, Praha 5 - Smíchov tel: 251 564 204).
- 8) Finance

Staršovstvo vyslechlo zprávu pokladní.

Na Diakonii bylo vybráno 8759,-Kč, odešleme 9000,-Kč.

Staršovstvo souhlasí s vyplácením peněz (záloh) pro tábory podle aktuálních potřeb táborů.

Sbírky – platí trvale

 - 26.6. sbírka solidarity sborů
 - 4.9. na křesťanskou službu
 - 9.10. jubilejní toleranční dar
 - 30.10. na sociální a charitativní pomoc
 - 20.11. na nepálského studenta (2. část)
 - 25.12. na bohoslovce a vikariát

Společná modlitba Páně.

Zapsal A. Slabý

KŘEST

V NEDĚLI 12. ČERVNA 2011 BYL POKŘTĚN
MARTIN MUDRÁK

SVATODUŠNÍ KÁZÁNÍ

Jako připomínku Letnic, uvádíme dvě zkrácená kázání slovenských farářek:

Daniela Horínková

text: Skutky 1,1-5 a 2,16-21

Kdysi před lety jsem zažila něco podobného jako učedníci, hledící na nebe za Pánem Ježíšem. Bylo to v Rio de Janeiro. Byla jsem na procházce blízko místa ubytování. Po obloze se proháněla mračna. Najednou jsem spatřila paprsek světla a v něm zářící postavu žehnajícího Krista vysoko na nebi. Jako by vystupoval na nebesa. Zůstala jsem překvapeně stát a chvíli jsem vzrušeně pozorovala ten překrásný výjev. Nevěřila jsem vlastním očím. Je to možné? Že mám takové jasně viditelné zjevení? Potom mi Ho oblak zakryl. Vrátila jsem se domů a tam mi to došlo. Socha žehnajícího Krista na vrchu Korkováno je zřejmě ozářená reflektory. A protože bylo zamračeno, objevila se na chvíli mezi oblaky a připomenula mi nanebevstoupení. Racionální vysvětlení. Ale ten nádherný neobyčejný zážitek mi zůstal navždy v paměti.

.... Při posledním soudu, kdy jde o život věčný, nebude důležité zda je někdo muž nebo žena, zda prorokuje nebo má vidění, ani to, zda zastává nějaký úřad v církvi. Zachráněn bude každý, kdo bude vzývat jméno Páně...Někdy se zdá, že znamení konce se množí: stále častěji lidstvo postihují přírodní katastrofy, budí se staré sopky, mezi lidmi přibývá zloby, pomalu bude každý proti každému, nikomu není radno věřit. Možná je to tím, že slyšíme víc a detailnějších mediálních zpráv než dřív. Ale co je horší: ztrácejí se křesťanské hodnoty, Boží zákony jsou v konzumní společnosti staromódní, neaktuální, staly se přežitkem. Peníze se staly božstvem. Staré pořekadlo má pravdu: Křesťanstvo nepřemohl černý ďábel, ale zlatý. Je pravda, že nikdo nezná den ani hodinu, kdy přijde Pán. Ale že se jeho příchod blíží, je jisté. Jak plyne čas, tak se musí přibližovat i konec.

Jsme však připraveni? Jak vyznáváme jméno Páně? Je na nás vidět, že jsme Jeho učedníci? Dokazujeme svou lásku k Němu životem podle Jeho přikázání? Co děláme pro to, aby přibývalo

těch, kdo vzývají Jeho jméno? Patří mezi ně naše děti, vnoučata, ti, kteří jsou nám blízcí, které milujeme?

Jistě, nemůžeme být se situací spokojeni. Prosme proto o dar Ducha, jeho osvětlení a zmocnění k plnění Boží vůle, abychom mohli očekávat velký Den Páně v pokoji a s radostí.

.....

Anna Adamovičová
text Řím. 8, 1-2, 10-11

... Svatodušní svátky nemají honosné roucho Velikonoc, natož pak Vánoc. A přece: bez nich, bez příslibného a nakonec darovaného Ducha svatého, bychom tu nebyli. Nebyli bychom křesťany, nebylo by společenství věřících. Martin Luther vyznává: Ať dělám co dělám, nemohl bych uvěřit v Ježíše Krista, ani k němu přijít, sám od sebe, nepomohl by mi k tomu můj rozum, ani vzdělání, ani síla, pusty, hodiny modliteb... k víře mě dovede ta jedinečná síla a moc: Duch svatý.

Čím by byl člověk odkázaný na sebe? Byl by otrokem strachu o věčný život; otrokem úzkosti z vlastní hříšnosti, která se jednou určitě střetne s Boží svatostí; otrokem nejistoty, zda vyplní všechna Boží přikázání. Ale na druhé straně by byl otrokem vlastní sebejistoty a pohrdání lidmi, kteří jsou jiní než já, kteří nevěří jako já, kteří patří jinam než patřím já...

Zed' je symbolem oddělení. Zdi z kamení a cihel, spojené maltou, se dají zbořit. Existují však pevnější, neviditelné zdi mezi různými lidmi, ale i mezi námi a Pánem Bohem. Malta, která je drží je velice pevná: egoismus, nedůvěra, zklamání, strach, předsudky – prostě hřích. Může se stát, že zed', která má sloužit vlastní ochraně, se povýší na životní princip. Někdy i z pohodlí, abychom nemuseli měnit to, na co jsme si zvykli. Pán Ježíš poznal a zažil mnoho takových zdí. Odstraňoval zdi mezi lidmi a dalo mu to moc práce. Učedníci to viděli, ale ne vždy pochopili. ... Až když přišel den, kdy přijali Ducha Kristova, začali konat v duchu svého Pána. A Duch je vedl, dával jim moudrost, odvahu, schopnosti, a oni byli ochotní vykonat to, k čemu dostali zmocnění: být apoštoly, nositeli evangelia. Úspěšnost byla skvělá: první tři tisíce vyznávajících, kteří činili pokání. To bylo dílo Ducha svatého, který se přiznal k vyznávajícím apoštolům a požehnal jejich přiznání se k Pánu Ježíši Kristovi. Nebyla to maličkost: veřejně se přiznat k tomu, který byl ani ne před dvěma měsíci na stejném místě odsouzen k trestu smrti a popraven jako největší nepřítel.

Duch svatý začal o Letnicích konat a dosud koná divy. Boří zdi... Duch oživuje, dává sílu, sbližuje, boří to, co je špatné.... Duch pochází od Otce i Syna, pochází z lásky. Proto jeho ovoce je láska a dále mnoho krásného a pro život nejpotřebnějšího: radost, pokoj, tichost, dobrotivost, věrnost, krotkost, sebezapření. Víra, láska a naděje...

Jsme sestry a bratři? Jsme. Protože je v nás Pán Ježíš Kristus. Ten, který dal život Pánu Ježíši Kristovi, stejným Duchem oživí i naše smrtelná těla. Vánoce, Velikonoce a Svátky Ducha svatého jsou kompletním dílem Boží moudré velké věčné lásky.

Jedině Bůh může konat zázraky.....

*Jedině Bůh může tvořit,
Ale ty můžeš to, co vytvořil ocenit.
Jedině Bůh může dát život,
Ale ty ho můžeš předávat dál a také respektovat.
Jedině Bůh může dát zdraví,*

*Ale ty, ty můžeš pečovat, uklidňovat, utěšovat.
Jedině Bůh může dát víru,
Ale ty, ty můžeš vydávat svědectví.
Jedině Bůh může vnuknout naději,
Ale ty, ty můžeš svému bratru vrátit důvěru.
Jedině Bůh může dát lásku,
Ale ty, ty můžeš druhého naučit milovat sebe i druhé
Jedině Bůh může dát mír,
Ale ty, ty můžeš napomáhat dorozumění.
Jedině Bůh může dát radost,
Ale ty, ty se můžeš na všechny usmívat.
Jedině Bůh může dát sílu,
Ale ty, ty můžeš podpořit toho, kdo ztrácí odvahu.
Jedině Bůh je cesta,
Ale ty, ty můžeš druhým ukazovat směr.
Jedině Bůh je světlo,
Ale ty, ty ho můžeš nechat zářit pro oči všech.
Jedině Bůh je život,
Ale ty, ty můžeš druhým vracet touhu žít.
Jedině Bůh může konat zázraky,
Ale ty, ty můžeš být tím, kdo přináší pět chlebů a dvě ryby.
Jedině Bůh může učinit, co se zdá nemožné,
Ale ty, ty můžeš konat možné.
Jedině Bůh si vystačí sám,
Ale on raději počítá s tebou!*

KIRCHENTAG

Prvních 5 červnových dní jsme strávili v Drážďanech na „Německém evangelickém Kirchentagu“. Obrovském festivalu církve, tentokrát evangelické. Jeden rok bývá evangelický, druhý katolický; podařilo se uspořádat i společný – ekumenický. Ten letošní byl v pořadí 33., teprve podruhé se konal ve městě bývalé NDR. Registrovaných účastníků bylo téměř 120 000. Drážďany, a zvláště místní doprava, ten nápor zvládly výborně. Ve městě neustále proudily davy – od jedné atrakce k druhé. A bylo z čeho vybírat: program sestával z více než 2200 nej-různějších nabídek. Programy duchovní, tématické, kulturní. Od rána do pozdních večerních hodin zněla na každém rohu nějaká hudba, od velikých pěveckých a trubačských sborů, přes skupinky jazzu, popu, ten-singu, až po jednotlivce, hrající na nej-různější hudební nástroje. Byly tam i lidoví zpěváci v krojích, kteří zpívali a tančili všude, kudy procházeli. V kostelech, na stadionu, na výstavišti, na volných prostranstvích – všude se konala nějaká bohoslužba, přednáška, beseda, výstava, divadelní představení, tanec. Svě si tu našli staří i mladí. Pro děti bylo vybudováno celé stanové městečko, nabízející hry, soutěže, sportovní disciplíny. Stejně tak pro mládež bylo připraveno mnoho zajímavých programů. Aby se to vše zvládlo, muselo nastoupit 4500 dobrovolných pomocníků – jednotlivců i skupin z různých organizací – podle krojů to by-

li hlavně skauti, rangers, řádové sestry. Ti všichni se museli pořádně ohánět, aby zvládli úsek, na kterém pomáhali.

Kolik lidí se zúčastnilo, bylo vidět hlavně při zahajovací slavnosti a při nedělních bohoslužbách. Oboje se konalo na louce na pravém břehu Labe. Díky výbornému ozvučení mohli být účastníci i na protějším břehu, i na mostech, které prostor vymezovaly. Všichni slyšeli každé slovo i hudbu, mohli spolu s pěveckým sborem zpívat písně z kirchentagového zpěvníku, mohli přistoupit k přijímání.

Mimořádně působivá byla slavnost hudby a světla večer po zahájení Kirchentagu. Po setmění každý účastník dostal svíčku, zapálil si ji od souseda, předal světlo dál. Tak se najednou rozsvítily oba břehy Labe i mosty. Světélka se objevila i uprostřed řeky, po proudu plynul pás tisíců rozsvícených čajových svíček. Vtom do ticha zazněl basový tón, přidal se alt a tenor a k tomuto akordu se přidali i všichni účastníci. Možná to byl kýč, ale zabral. Všichni stáli v dojetí a úžasu.

V novinách Süddeutsche Zeitung odhadli, že se této slavnosti zúčastnilo asi 130 000 lidí. Kdyby jen polovina z nich byli křesťané – točí se z toho člověku hlava. Přitom noviny s údivem píší, že toto vše se odehrávalo v nejvíce sekularizované oblasti Evropy (asi ještě nebyli v Čechách), že obyvatelé města přijímali návštěvníky (hlavně ze západních zemí Německa, kde jsou takováto církevní setkání léty pořádání samozřejmě a zažitá) vlídně a vstřícně. Pozitivně se o setkání vyjadřovali občané i místní tisk. Do organizace Kirchentagu se zapojilo 770 saských církevních sborů, 35000 saských křesťanů se registrovalo jako účastníci.

Saský biskup prohlásil, že Kirchentag je báječná příležitost, jak občanům zprostředkovat představu, co je to křesťanská víra. A zdá se, že si křesťané neudělali ostudu, že se to povedlo. Mnozí obyvatelé předtím ještě nikdy nenavštívili kostel. V Sasku se k nějakému náboženství hlásí ani ne každý čtvrtý obyvatel, jen pětina jsou evangelíci. Ale v posledních letech počet evangelíků roste. V minulém roce bylo pokřtěno 1700 dospělých. Intenzivní práce evangelické církve s mládeží nese ovoce. Třetina školáků si zvolila náboženství místo etiky. Diskriminace církve v NDR vedla ke sblížení evangelíků a katolíků. A tak letos poprvé při evangelickém Kirchentagu: kázal na bohoslužbách na stadionu katolický biskup Drážďan a Míšně. Jeho výborný projev byl odměněn mohutným potleskem.

Heslem letošního Kirchentagu bylo „Tam bude tvé srdce“ a znakem srdce vytvořené spojením prstů. Lidé se potkávali, usmáli se na sebe a rukama vytvořili srdíčko. Nenašel se nikdo, kdo by se neusmál.

RČ

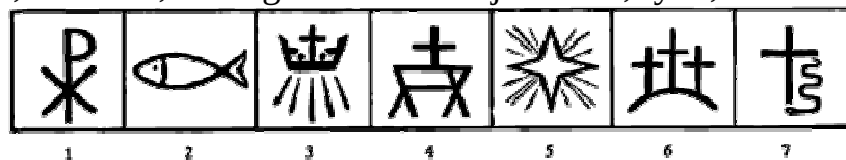
ŘEČ SYMBOLŮ

Článek profesora F. M. Dobiáše pro Evangelický kalendář 1958:

Víc a více v našem církevním výtvarnictví (v církevním tisku, v chrámové malbě, v ozdobě stolu Páně, na záložkách do knih a na dopisnicích) se uplatňuje výrazná a úsporná řeč křesťanských symbolů. Symbol je znamení, které podle svého zevního významu skrývá v sobě ještě zvláštní vnitřní zpodobňující smysl. Úkolem symbolů pak je, aby svou vnější výtvarnou

podobou navodily v naší mysli zvěst, událost nebo děj, jehož jsou zkratkovitým symbolickým výrazem.

První křesťanské symboly vznikaly v době prvního pronásledování křesťanů v Římě. V podzemních stavbách, v katakombách, v nichž se první křesťané tajně shromažďovali a v nichž pochovávali své zesnulé, lze až do dnešního dne spatřit vedle zobrazení biblických výjevů mnoho nápisů, znamení, monogramů a znaků jako kříž, rybu, beránka a jiné.

1. monogram Ježíše Krista

Tam také je *monogram Ježíše Krista*, který byl křesťanům v pronásledování symbolem naděje na vykoupení a vítězství. Monogram tvoří řecká velká začáteční písmena jména Kristus. Latinské **X** je řecké **CH**, a latinské **P** je řecké **R**. Všechny křesťanské symboly jsou znamením některé pravdy naší víry a našeho vyznání. Smysl symbolů vešel v pozdější době v zapomenutí. Až zase novější doba otevírá pro nejen nové užití, ale obzvláště i nové porozumění.

2. ryba

Ryba je starý symbol pro jméno Ježíše Krista. Řecky se ryba řekne **ICHTHYS**. A jednotlivá písmena tohoto řeckého slova tvoří začáteční písmena řeckého označení **IESUS CHRISTOS THEOY (H)YOS SÓTÉR** – Ježíš Kristus, Boží Syn, Spasitel.

3. zářící koruna

Zářící koruna nebo koruna se světelnými paprsky je symbolem adventu. Připomíná, že přichází Ježíš Kristus, který je světlem světa, a napomíná nás k bdělosti ve víře a k připravenosti života: „Hle, král tvůj přichází k tobě...“ (Mt 21,5)

4. kříž nad jeslemi

Kříž nad jeslemi je symbol Vánoc. Přivolává nám chlév v Betlémě, v němž neměli místa v hospodě pro Spasitele světa. Kříž ukazuje, že do vánoční radosti znějí tóny Velkého pátku. Vnější vánoční radost nemá přehlušit vážnost kříže.

5. hvězda zjevení Páně

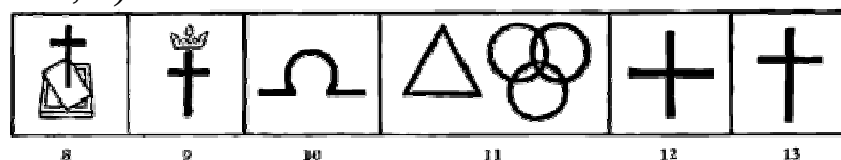
Hvězda zjevení Páně připomíná nám hvězdu, která vedla mudrce z daleké východní země, když přišli, aby se poklonili nově narozenému Králi. Ježíš Kristus je ta jasná hvězda jitřní.

6. tři kříže na pahorku

Tři kříže na pahorku symbolizují událost Velkého pátku, kdy Ježíš Kristus, ukřižován mezi dvěma lotry, umírá za můj i světa hřích.

7. kříž s hadem

Kříž s hadem je symbolem Kristova vítězství. Kristus přemohl smrt i peklo, rozdrtil hlavu hadovu, a tak naplnil proroctví Starého zákona (Gn 3,15). „Kde je, smrti, tvé vítězství? Kde je, smrti, tvá zbraň?“ (1K 15,55)

8. kříž s otevřeným hrobem

Kříž s otevřeným hrobem je velikonoční symbol. Prázdný hrob je znamením Kristova vzkříšení. „Proč hledáte živého mezi mrtvými? Není zde, byl vzkříšen“ (L 24,5n).

9. koruna nad křížem

Koruna nad křížem zobrazuje vítěznou cestu Kristova nanebevstoupení. Jak to vyznáváme v Apoštolském vyznání víry: „Vstoupil na nebesa, sedí na pravici Boha, Otce Všemohoucího, odkud přijde soudit živé i mrtvé.“

10. holubice

Holubice – symbol Ducha svatého – a proto znamení svatodušních svátků (Mt 3,16). Výtvarně se holubice zjednodušuje až do podoby jha, jak ukazuje vyobrazení.

11. trojúhelník

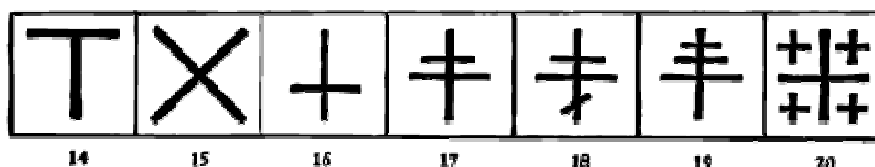
Trojúhelník nebo tři kruhy naznačují svatou Trojici: Otce, Syna a Ducha svatého. I tento symbol, jako všechny předchozí, chce připomenout a zvěstovat pravdu křesťanské víry.

12. řecký kříž

Nejrozšířenějším symbolem křesťanské církve po celém světě je kříž. Připomíná nám cestu Ježíšova utrpení, bolesti a smrti. Kříž, který byl prokletým znamením hanebné smrti, stal se od dob Kristových nejvzácnějším znamením křesťanství. Původně měl kříž všechna čtyři ramena stejně dlouhá – to je tak zvaný *řecký kříž*..

13. latinský kříž

Prodloužením svislého břevna vznikl *kříž latinský*. Ten je v církevním umění nejužívanějším symbolem.

14. antonínský kříž

K nejstarším podobám kříže patří kříž s třemi rameny. Tvoří podobu písmene T. Vyskytuje se na starých egyptských památkách. František z Assisi ho užíval při svém podpisu. Rembrandt v proslulé kresbě Tři kříže použil tvaru tohoto symbolu. Tomuto kříži se říká *antonínský kříž*.

15. ondřejovský kříž

Ondřejovský kříž je kříž, který se opírá o dvě ramena, takže připomíná řecké písmeno CH ze slova *Christos*. Zřídka kdy se ho používá.

16. petrovský kříž

Podle pověsti se prý dal Petr ukřižovat hlavou dolů, protože se necítil hoden toho, aby zemřel po způsobu svého Mistra a Pána. Proto označovala stará církev kříž, který delším břevnem mířil nahoru, za *kříž petrovský*.

17. patriarchální kříž

Dvojitý kříž o šesti ramenech se nazývá *patriarchální kříž*. Dnes platí tento kříž za biskupský. Kratší příčné břevno má naznačovat tabulku, na níž Pilát dal napsat jméno a vinu Ježíšovu.

18. ruský kříž

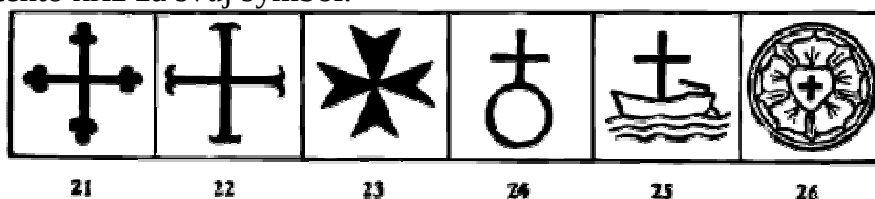
Z pravoslavné ruské církve pochází tak zvaný *ruský kříž*. Ukazuje pod dvěma vodorovnými břevny ještě jedno malé příčné břevno.

19. papežský kříž

Katolická církev zná a užívá ještě *papežského kříže* s třemi příčnými břevny.

20. jeruzalémský kříž

Jeruzalémský kříž, nazývaný tak proto, že je ve znaku města Jeruzaléma. Je to velký kříž se čtyřmi malými v rohových polích. Podle jiného výkladu je to kříž evangelistů, protože prý velký kříž je symbolem Ježíše Krista a čtyři malé kříže symbolem čtyř evangelistů. Německý Kirchentag si zvolil tento kříž za svůj symbol.

21. jetelový kříž

Malíři a sochaři během staletí vytvářeli z prostých linií kříže všelijaké ozdobné formy. Nejčastěji je to *jetelový kříž*, jehož každé rameno tvoří jetelový trojlístek. Jde o znamení sv. Trojice.

22. kotvový kříž

Jiným ozdobným křížem je *kotvový kříž*. Kotva je starý symbol křesťanské církve pro naději.

23. maltézský kříž

Nápadný je svou osobitou formou *kříž maltézský*. Byl to kříž řádu rytířů johanitů. Dnes se ho užívá jako znaku některých léčebných a nemocničních ústavů, církevních bratrstev apod.

24. kříž nad zeměkoulí

Evangelium o spasení v Ježíši Kristu šlo po celém světě svými cestami v nejrozmanitější podobě kříže. Tuto myšlenku chce vyjádřit symbol kříže nad zeměkoulí, symbol, který se stal odznakem evangelických sdružení mládeže.

25. lodička s křížem

Lodička na vlnách se vztyčeným křížem je symbolem církve plující na vlnách světa. Tento znak se stal znamením moderní světové ekumenické práce.

26. Lutherova pečeť

Lutherova pečeť, o níž sám dr. Martin Luther napsal městskému písaři v Norimberku, že má být symbolem celé jeho theologie.

„To první je kříž, černý kříž v srdci, které podržuje svou přirozenou barvu, abych si tím připomínal, že jsme spaseni jen vírou v Ukřižovaného. Neboť věříš-li celým srdcem svým, spasen budeš. Ačkoli je to věru černý kříž, který umrtvuje a má i bolest působit, přece ponechává srdci jeho barvu, nekazí přirozenost, neusmrcuje, ale obživuje. Nebo spravedlivý z víry živ bude, totiž z víry v Ukřižovaného. Srdce stojí uprostřed bílé růže, aby ukazovalo, že víra dává radost, útěchu a pokoj, zkrátka, že víra zasazuje bílou radostnou růži, ne jako svět dává pokoj a radost, a proto má být růže bílá, a nikoliv rudá, protože bílá je barvou duchů a všech andělů. A tato růže leží v poli blankytně modře, protože taková radost v duchu a ve víře je začátek budoucí nebeské radosti, teď již uvnitř pochopené a nadějí uchopené, ale plně ještě nezjevené. A kolem tohoto pole je zlatý kruh na znamení, že taková blaženost trvá v nebi věčně a je bez konce a je vzácnější nad všechny radosti a statky, jako zlato kovem nad vše nejvzácnějším.“

Připomeňme u nás tradiční a běžný symbol kalicha, bible, beránka nebo symbol vinné révy a klasů na ubrusech na stůl Páně nebo z maleb předních chrámových stěn! Jaké možnosti a jaké bohatství námětů se tu otvírá výtvarným umělcům, malířům, sochařům a grafikům. A to jsme neuvedli symbol hořícího keře, pelikána, který svou krví živí mláďata, symbol čtyř evangelistů, znaky a pečete jiných reformátorů. I v naší reformaci domácí jsme měli vlastní krásnou tradici tohoto umění. Stačí se podívat na staré spanilé tisky Jednoty bratrské, co tam je znaků, znamení, symbolů, monogramů apod! Pěkný symbol se může stát výrazným nositelem a služebníkem zvěsti o novém životě, který se člověku otvírá v Ježíši Kristu.

F. M. Dobiáš – Evangelický kalendář 1958

ZA ELIŠKOU

„Mládežnický“ výjezd do Banja Luky

Víte, jak se nejrychleji dostat do Banja Luky? Tak takhle asi ne...

Na květen jsme měli naplánováno navštívit Elišku na jejím působišti a pojmout to jako výlet mládeže. Půjčíme si velké auto, pojedete nás hodně a tak vůbec. Jak myslíte, že to asi dopadlo? Jeli jsme tři, a ta mládež? Všichni na ni občas zajdeme. A cesta? Vyjed'te ve středu 4.května z

Prahy autobusem do Rabí, pak dvacet minut čekejte na náměstí, než si pro vás někdo přijede a odveze vás do Nezamyslic, tam pobuďte na přátelské návštěvě, potom shánějte autoatlas a Svíták až ve Volyni, zastavte se na nákup... a dojeďte až kdoví kdy. Víte, jak dostat do nádrže auta co nejvíc plynu? Rozhoupejte auto. (Pravda, pohled na houpající se auto může vzbuzovat nej-různější představy.) Jinak cesta Rakouskem, Slovinskem, Chorvatskem, a konečně i Bosnou proběhla vcelku bez závad. Tedy, máme slabou baterii a občas nás někdo musí nastartovat. A pak se jen v Banja Luce najít. (Taky jsme mohli i s autem spadnout do řeky, ta cesta je tam dost úzká.) Setkáváme se s Eliškou, druhý den ráno jsme odvedeni na policii. Ne, že jsme snad něco provedli, to jen se každý cizinec musí registrovat.

Navštěvujeme tvrz, roznášíme pozvánky po univerzitě, jdeme na oběd a chystáme český večer. Pouštíme film o Homolkových, k nabídnutí jsou české sušenky a na závěr zpíváme české písničky. Další den navštěvujeme Serdžjana, člena místního sboru u něho doma a pak se jdeme podívat na místo, které je vyhlédnuté na stavbu nového domu. A zase oslava. Jeden z budoucích sousedů má narozeniny, a tak koluje pár štamprlat. A aby těch oslav nebylo málo, v sobotu odvážíme Elišku k jejím přátelům do sousedního města, kde slaví svátek patrona jejich rodiny. Taková malá rodinná sešlost. Ale hlavně, že je veselo. Původně jsme tam chtěli Elišku jen odvézt a pokračovat dále, ale nějak se nepovedlo -- a tak slavíme s nimi.

I nadchází doba loučení. Nasedáme do auta, směr -- domů. Nebo vlastně domů ještě ne. Jardu čekají ve Strmilově motorkářské bohoslužby. Do Strmilova jsme dorazili asi ve dvě v noci. Víte, jak vypadá rozespalá Klára? Nechte příště otevřeno, ať vás nebudíme!

Po těch ranních -- běžných následují motorkářské bohoslužby. Tohle slovní spojení mi zní jako hranatá koule. Zatímco motorkáři šli do hospody před bohoslužbami, my, křesťané, chodíme do hospody přece až po nich. Zpívala se píseň "Časy se mění", motorkáři po ní zatleskali... Tak byl zase jednou natřískaný kostel. Tedy, na sbírce to poznat nebylo. "Nechť vaše motory burácí k větší Boží slávě!"

Spanilá jízda Strmilovem v čele za Jardamobilem (dle vzoru papamobil) a pak už jedou na Znojmo.

Nás veze Tomáš do Soběslavi na vlak, ten nestíháme a do Prahy dorážíme autobusem.

Milan Bareš

ŠŤASTNOU CESTU

BRÁNA přeje krásné prázdniny všem, kdo se chystají na tábor, vodu, skály, sborovou dovolenou, rodinný výlet, nebo na cestu zarputilého samotáře.

A přidáváme pravoslavnou modlitbu:

Před cestou jsme se, Pane Ježíši Kriste, ztišili, abychom tě poprosili o štěstnou cestu, cestu bez nehody, nebezpečí a nemoci. Doprovázej nás, Pane, a v pokoji přiveď zpět. Požehnej našim úmyslům a účelu cesty.

Pravidelný sborový program

Neděle 8:30 Chvály
(mimo 1. neděli v měsíci)

Neděle 9:30 **Bohoslužby**
první neděli v měsíci jsou rodinné služby Boží;
třetí neděli v měsíci je vysluhována sv. Večeře Páně

Úterý 7:30 – 8:00
Ranní modlitební setkání

Úterý 18:30 – 20:30 **Mládež**

Středa 16:30 – 17:30
Biblická pro maminky s dětmi

Středa od 18:00 – 19:30
Biblická hodina

Čtvrtek 20:00 – 22:00 (2. a 4. Čt v měsíci)
PoMlaSg ("post-mládežnické setkání střední generace")

Pátek 16:00 – 18:00
Dorost (děti 8-12 let)

úřední hodiny faráře
Jaroslava Pechara
úterý a středa 14.00 – 16.00
čtvrtek 10.00 – 12.00

Obsah

Slovo na úvod	2
Staršovstvo	3
Křest	4
Svatodušní kázání	4
Kirchentag	6
Řeč symbolů	8
Za Eliškou	10
Šťastnou cestu	11
Poslední stránka	12

Verš na červen

Někdo rozdává a přibývá mu stále, kdežto ten,
kdo je skoupý, mívá nedostatek.

Příslaví 11,24

Zdroj: <http://hesla.dulos.cz/hes11idx.htm>

BRÁNA

XVII. ročník, číslo 6 – červen 2011

Pro členy a příznivce sboru ČCE Praha – Braník.
Vychází jednou měsíčně kromě prázdnin.

Redaktorka: Růžena Černá

Redakční rada: J. Čierná, A. Drápal, J. Holý

Grafická úprava: Jakub Čierný

Příspěvky odevzdejte redakci, pokud možno i na disketě, nebo pošlete mailem na adresu mscerny@volny.cz

Uzávěrka: druhé pondělí v měsíci.

Sbor Českobratrské církve evangelické
Modřanská 118, 147 00 Praha 4 – Braník

tel.: 244 461 037

<http://branik.evangelnet.cz>,
branik@evangelnet.cz

číslo účtu: 135027438/0300

Variabilní symboly:

111	křesťanská služba
222	salár
333	dar
444	Jeronýmova jednota
555	nepálský student
777	Eliška Adamcova

Kresba na titulní straně: Marie Plotěná